

Élvezni Krisztust mint az újtestamentumi jubileum valóságát

Igeolvasmány: 3Móz 25,8-17; Ésa 61,1-3; Lk 4,16-22; Csel 26,16-19

I. A jubileum éve, amiről a 3Mózes 25,8-17 szakaszban van szó, próféciaként van feljegyezve az Ésaías 61,1-3 igékben, és valóságban a Lukács 4,16-22 igeszakaszban teljeseedik be:

- A. A jubileum évében két fő áldás volt: minden ember visszatérése az elveszett birtokához és a rabszolgaságból való felszabadulás – 3Móz 25,8-17:
 - 1. A jubileum évében mindenki, aki eladta a birtokát, a jó földből neki kiosztott osztályrészét, visszakerült ahhoz anélkül, hogy bármit is fizetett volna annak megváltására (10. 13. 28. vers), és mindenki, aki eladta magát rabszolgaságba, visszanyerte a szabadságát, és visszatért a családjához (39-41. vers).
 - 2. Egy embernek a birtokához való visszatérése és a felszabadulása és családjához való visszatérése azt jelképezi, hogy az újtestamentumi jubileumban a hívők visszatértek Istenhez mint az elveszett isteni birtokukhoz, minden rabságból kiszabadultak, és visszatértek a gyülekezethez mint az isteni családjukhoz – Ef 1,13-14; Jn 8,32. 36; vö. 68,5-6.
- B. Az ótestamentumi előképben a jubileum egy évig tartott, de a beteljesülésben ez az egész újtestamentumi korra, a kegyelem korára, vonatkozik mint arra az időre, amikor Isten elfogadja a bűn visszatért foglyait (Ésa 49,8; Lk 15,17-24; 2Kor 6,2), és amikor a bűn rabsága alatt elnyomottak élvezik Isten megmentő munkája felszabadító hatását (Róm 7,14 – 8,2).
- C. A hívők jubileumélvezete a kegyelem korában (a Krisztus-élvezetük mint Isten kegyelme a számukra) a jubileum teljes élvezetére fog vezetni az ezeréves királyságban, valamint legteljesebb élvezetre az Új Jeruzsálemben az új mennyben és új földön – Jn 1,16-17; Róm 5,17; Fil 3,14; Jel 22,1-2a.

II. A jubileum éve az a kor, amelyben Krisztus mint kegyelem kitöltődik belénk az élvezetünkre az Ő beszédei, a kegyelem igéi, által; az újtestamentumi jubileum örömmámor kora a megmentésünkért – Lk 4,22; Zsolt 45,2; Jn 1,14-17; 2Kor 6,2:

- A. Az újtestamentumi kor az örömmámor kora, egy keresztyén pedig örömmámorban lévő ember; ha még soha nem voltunk örömmámorban Isten előtt, akkor ez azt mutatja, hogy nincs elegendő Isten-élvezetünk – 5,13; Csel 11,5; 22,17; Zsolt 43,4a; 51,12; 1Pt 1,8; Ésa 12,3-6.
- B. *Jubileum* azt jelenti, hogy nincs gondunk vagy aggodalmunk, nincs nyugtalanságunk vagy bajunk, nincs hiányunk, nincs betegségünk vagy csapásunk, és nincs semmilyen problémánk, hanem, helyett, minden jótétemény megvan nekünk; így minden kellemes és megelégtető a szívünknek, valamint gondmentesek, nyugodtak, izgatottak és ujjongóak vagyunk – Zsolt 103,1-5; 116,1-7. 12-13. 17-19.
- C. Be kell fogadnunk az Úr Jézust mint az igazi jubileumot magunkban; ha Ő a miénk, akkor Isten a miénk mint a birtokunk, és megszabadulhatunk a bűn és a Sátán rabságából, hogy igazi szabadságunk és nyugalomunk legyen – Csel 26,18; Ef 1,13-14; Kol 1,12; Mt 11,28; Jn 8,32. 36:
 - 1. Amikor Krisztust mint megmentőnket és életünket befogadjuk, akkor Ő belénk jön, hogy a jubileumunk legyen, de ha nem engedjük Neki, hogy éljen bennünk, és ha nem Őáltala élünk, akkor gyakorlatilag nem élünk a jubileumban – 11-12. vers.
 - 2. Ha szívünk az Úron kívül bármilyen személyre, dologra vagy ügyre irányul, akkor ez bálványimádás, és a vége nyomorultság – 1Jn 5,21; vö. Ezék 14,3. 5; 6,9.
 - 3. Ha megengedjük Krisztusnak, hogy éljen bennünk, és mi Őáltala élünk, akkor minden a megelégedésünkre van; egyébként minden probléma, és semmi sem jubileum.
- D. Csak azután lehet minden megelégtető a számunkra, hogy elnyertük a mindent tartalmazó Krisztust mint az élvezetünket; nem külső személyek, ügyek vagy dolgok, hanem a bennünkben lévő Krisztus az, aki lehetővé teszi számunkra, hogy nyugodtak és gondmentesek legyünk, amint szembenézünk mindenféle helyzetekkel – Fil 3,8-9; 4,5-8. 11-13.

III. A jubileum hirdetése vezérli a Lukács 4-ben Lukács egész evangéliumának a központi gondolatát, a jó Szamaritánus példázata a Lukács 10-ben és a tékozló fiúé a Lukács 15-ben pedig kiváló szemléltetést ad a jubileumról:

- A. A jó Szamaritánus példázatában bemutatott Ember-Megmentő az Ő isteni tulajdonságainak az emberi erényeivel való kifejeződését jelképezi – 10,25-37:
1. Az Ember-Megmentő, az Ő elveszetteket kereső és bűnösöket megmentő szolgálati útján (19,10), alájött arra a helyre, ahol a judaista rablók megsebzett áldozata feküdt a nyomorult és haldokló állapotában.
 2. Amikor az Ember-Megmentő meglátta őt, szánalomra indult az Ő emberségében az istenségével, és gyengéd gyógyításban és megmentő gondoskodásban részesítette őt, teljesen kielégítve az ő sürgős szükségét – 10,33-35.
- B. A tékozló fiú példázatában bemutatott Ember-Megmentő megmutatja az Ő pásztorló, kereső és megmentő Szellemét az Atya szerető, megbocsátó és szánalmat tanúsító szívével – 15,11-32; vö. 9,55-56:
1. Egy nap a tékozló fiú visszatért a birtokához és az atyja házához; az egy jubileum, felszabadulás, volt, és minden kellemessé és megelégtetővé vált – 15,20. 24; vö. 3Móz 25,10-12.
 2. Megmentést nyerni azt jelenti, hogy visszatérünk az örökségünkhöz, visszatérünk Istenhez, visszajövünk Istenhez, és újra élvezzük Őt mint a birtokunkat (Ef 1,13-14); megmentést nyerni azzal azonos, hogy elnyerjük Istent; amikor Isten a miénk, mindenünk megvan; Isten nélkül, semmink sincs (Kol 1,12).
 3. Isten az áldott osztályrészünké lett Krisztusban, de sok keresztyén boldogtalan, és ők olyan fényforrásokhoz hasonlóak, amelyek nem ragyognak, mert nem „kapcsolják fel a kapcsolót” azáltal, hogy Istent veszik az osztályrészüknek – Ef 4,18; Fil 2,12-16.
 4. Az, hogy az atya elfogadta a fiút, és a fiú visszatért az atyjához és az atyja házához, a fiúnak a jubileum évét, a kegyelem évét, jelentette – Lk 15,20.
 5. Isten Krisztusban a hízott tulokká lett a megtért és visszatért tékozló fiúk élvezetére – 23. vers.
 6. Ez megfelel a 3Mózes 25,11-12 igének, amely azt mondja, hogy az emberek se ne vessenek, se ne arassanak a jubileum évében, hanem csak egyenek és élvezenek; mihelyst megtérünk, és visszatérünk Istenhez azáltal, hogy befogadjuk az Úr Jézust, hozzájutunk Istenhez a bensőnkben, és ez a jubileumunk kezdete.
 7. Nem az Atyánk béresei, hanem az Ő élvező fiai vagyunk, és folyamatosan élvezhetjük Istent mint a birtokunkat mostantól az örökkévalóságig.

IV. Élveznünk kell Krisztust mint az újtestamentumi jubileum szabadságainak és áldásainak a valóságát – Lk 4,18-19:

- A. Ahhoz, hogy élvezzük Krisztust mint a jubileum valóságát, nap mint nap időt kell töltenünk az Úrral, hogy hallgassuk az Ő beszédét, és betöltessünk Ővele; Mária mintáját kell követnünk, aki leült az Úr lábainál, és hallgatta az Ő beszédét – 10,39:
1. Mária az *Úr Jézus* lábainál volt, nem pedig bárki más lábainál; közel húzódott az Úrhoz; nincs jobb módszer annál, hogy pillanatról pillanatra Őhöz jövünk, szeretjük Őt, imádjuk Őt, valamint szüntelen közösséget folytatunk Vele, és megmaradunk az Ő jelenlétében.
 2. Mária az *Úr lábainál* ült, ami azt jelenti, hogy alázatos pozícióba helyezte magát, hogy részesüljön az Úrból mint kegyelemből (1Pt 5,5); az alázatosság nem saját magunk lekicsinylését jelenti; az alázatosság azt jelenti, hogy semmibe vesszük magunkat, elutasítjuk magunkat, és semminek tartjuk magunkat.
 3. Mária *leült*; az Úr előtti csendesség gyakran a szellemi erő forrása (Ésa 30,15a); az ember szemei és a gondolatai gyakran eltérülnek a külső világhoz; azok, akik elfoglaltak egy elkalandozó értelemmel és ingadozó gondolatokkal, nem könnyen kaphatnak kinyilatkoztatást.

4. Mária *hallgatta az Úr beszédét*; a beszédek, amelyeket az Úr szól, szellem és élet (Jn 6,63) azért, hogy kitöltse Magát az emberekbe; az, hogy hallgatta az Úr beszédét, lehetőséget nyújtott az Úrnak, hogy közölje Önmagát neki azért, hogy ő folyamatosan részesüljön az Úrból, és elnyerje Őt.
- B. Isten megmentő munkája előidézi, hogy igazi szabadságunk legyen; a mi birtokunk Isten, a szabadságunk pedig abból ered, hogy élvezzük Istent; ha az ember nem élvezi Istent, nem lehet igazi szabadsága; szabadság felszabadulást jelent, minden rabságból, minden nehéz tehertől, minden elnyomásból és minden rabszolgasorból való szabadulást – 8,32. 36; Gal 5,1; 2Kor 3,17.
- C. Először a Sátán rabul ejtett minket; ezután eljött, hogy bennünk lakozzon mint a bűneink felbujtója, kezdeményezője; az eredmény az, hogy ő a törvénytelen urunkká vált, és mi olyannyira az ő foglyaivá váltunk, hogy képtelenek vagyunk jót tenni, és csak bűnöket tudunk elkövetni – Róm 7,14; 1Jn 5,19:
1. Ha egy ember nem rendelkezik Istennel, akkor akármit is próbál élvezni Istenen kívül, az nem más, mint ebek eledele, szemét és trágya – Fil 3,7-9; vö. 2Pt 2,22.
 2. A Sátánt Belzebúlnak [Kecskeméthy ford.] hívják, ami azt jelenti, hogy „a trágyadomb ura”, a *Belzebub* szóból, aminek jelentése „a legyek ura”; a Sátán arra specializálja magát, hogy a trágyából való evésre vezesse a bűnösöket hasonlóan a legyekhez – Mt 10,25; 12,24. 27; 2Kor 1,2.
 3. Habár a szíve mélyén senki sem akar bűnt elkövetni, végül mindenki követ el bűnt; senki sem tud saját magán uralkodni, és mindenki a bűn rabszolgájává vált – Róm 7,18-23; Jn 8,34.
- D. Pálnak a Róma 7,24-ben lévő kétségbeesett felkiáltására a Róma 8,2-ben van a válasz, ami azt mondja, hogy az élet Szellemének törvénye megszabadít minket Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.
- E. Egyedül Krisztusnak mint a megelevenítő Szellemnek az élvezése által szabadulhatunk fel, és lehet igazi szabadságunk; csak az Istent élvezők azok, akik nem követnek el bűnt, és igazán szabadok – szabadság és felszabadulás életét és rabságtól mentes életet élnek – Jn 8,11-12. 24. 28. 31-36:
1. Az élet Szellemének törvénye megszabadít minket a bűn és halál törvényétől; ez a törvény az Úr Maga, aki átment a halálon és a feltámadáson, hogy a megelevenítő Szellemmé legyen – Róm 8,2.
 2. Ha nem eléggé élvezzük az Urat, továbbra is sok dolog rabságában leszünk; az, hogy elhatározzuk magunkat, nem fog működni; folyamatosan az Úrhoz kell jönnünk, hogy együk és élvezzük Őt – 1Kor 1,9; Jel 2,7; Ésa 55,1-2.
 3. Krisztus mint a jubileum megszabadít minket a nyomorunktól, fogságunktól, vak-ságunktól és elnyomottságunktól – Préd 1,2. 14; 3,11; Fil 3,8; 2Pt 2,22; Lk 12,21; Jel 3,17.
- F. Amikor a jubileumot éljük, az azt jelenti, hogy a Krisztus-élvezetben élünk, úgy élünk, hogy élvezzük Istent mint az örökségünket és igazi szabadságunkat – Csel 26,18; Jn 8,36:
1. Amikor a jubileumot éljük, akkor az egy olyan életet jelent, amelynek során minden helyzetben Istent Magát, Krisztust Magát, vesszük; ekkor Ő az elsődleges tényezővé és középponttá válik bennünk az emberi élet összes gondján való felülkerekedéshez – 6,16-21; Kol 1,17b. 18b; Fil 4,6-7. 11-12.
 2. Mivel minden az Ő szuverenitása alatt áll, imádkoznunk kéne, „Uram, tölts meg, nyerd el, és vedd el birtokba engem; nem számít, milyen külső helyzetem van, én csak élvezni szeretnék Téged”; mai szolgálóknak és tanúknak kell lennünk úgy, hogy az evangéliumot – Krisztust mint a jubileum kegyelmét – éljük és hirdetjük Isten örökkévaló ökonómiájának megvalósításáért – Csel 26,16-19.